บทที่ 7

บทสรุป

จากการที่ได้พิจารณามรนทัศน์ต่างๆที่เห็นว่า การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม ผู้เขียนเห็นว่า ข้ออ้างต่างๆเหล่านั้น ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะตัดสินได้ว่า การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม

จากมรนทัศน์ที่ว่า การค้าประเวณีเป็นการเบี่ยงเบนจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่า การค้าประเวณีผิดจริยธรรมด้วยเหตุผลดังกล่าว รดยที่จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ นอกจากจะเป็นเรื่องของการสืบพันธุ์แล้ว ความสุขและความเพลิดเพลินที่ได้รับจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ก็ถือได้ว่า เป็นจุดหมายตามธรรมชาติอย่างหนึ่งเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ จะเห็นว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณีมิได้มีจุดหมายที่เบี่ยงเบนไปจากจุดหมายตามธรรมชาติ และถึงอย่างไร การกระทำที่เบี่ยงเบนไปจากจุดหมายตามธรรมชาติ ก็มิได้มีส่วนใดที่สามารถรยงไปถึงเรื่องทางจริยธรรมได้ ถึงแม้จะถือว่า การปฏิบัติตนอย่างถูกต้อง จะทำให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีของสังคม แต่สังคมก็สามารถที่จะอยู่ได้อย่างสงบเรียบร้อย กับการที่บุคคลในสังคมจะมีเสรีภาพในการปฏิบัติตามความพึงพอใจของตนเอง รดยไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆต่อสังคม

ส่วนข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยมที่ว่า การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม เพราะเป็นการแสดงออกถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคมนั้น ในเรื่องนี้ผู้เขียนคิดว่า ถ้าจะมองจากมรนทัศน์ในเรื่องความไม่เท่า

เทียมกันของกลุ่มสตรีนิยม นอกจากการค้าประเวณีแล้ว ยังมีการกระทำอื่นๆ อีกมากมายที่เป็นการแสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันดังกล่าว ทั้งนี้ มีสาเหตุมาจากระบบของสังคมที่มีความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ไม่ถูกต้องก็คือ ระบบของสังคม ดังนั้น การค้าประเวณีในตัวของมันเอง จึงไม่ใช่สิ่งที่ผิด เพราะถ้าสภาพของสังคมมิได้เป็นเช่นนี้ กล่าวคือ ถ้าการค้าประเวณีเกิดขึ้นในสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ การค้าประเวณีก็จะไม่เป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรมตามข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยม

นอกจากนี้ ผู้เขียนเห็นว่า การค้าประเวณีมิได้เป็นการกระทำที่ผู้กระทำไม่มีความนับถือตัวเองหรือเป็นการกระทำที่ลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุที่การค้าประเวณีถือได้ว่า เป็นการทำงานเพื่อเลี้ยงชีพของตนเอง ผู้ที่พึ่งพาอาศัยตนเองและดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสามารถของตนเองย่อมต้องรู้สึกว่า ตนเองเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างหนึ่ง

ในบรรดาข้ออ้างถึงความผิดทางจริยธรรมของการค้าประเวณี ผู้เขียนคิดว่าข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยมเป็นเรื่องที่ดูจะมีเหตุผลที่น่าเชื่อถือที่สุด เนื่องจากตามสภาพที่แท้จริงในปัจจุบัน สังคมส่วนใหญ่ก็ยังคงเป็นสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ ดังนั้น การอ้างว่าการกระทำใดๆ เป็นผลที่เกิดขึ้นจากระบบของสังคมเช่นนี้ จึงดูเหมือนเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เสมอ แต่ถ้าเราจะแยกเอาเฉพาะเนื้อหาสำคัญของการค้าประเวณีมาพิจารณาแล้ว ก็จะพบว่า การค้าประเวณีโดยตัวของมันเองแล้วไม่ใช่สิ่งที่ผิด เพราะจากลักษณะของการค้าประเวณีนั้นสามารถที่จะกระทำได้ทั้งเพศชายและเพศหญิงโดยเท่าเทียมกัน หากแต่ตามสภาพที่เป็นอยู่ของสังคมในปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ การค้าประเวณีที่เกิดขึ้นหรือปรากฏอยู่ในสังคมเช่นนี้ จึงดูเหมือนว่าเป็นการกระทำที่เป็นผลมาจากระบบของสังคม เนื่องจากกลุ่มสตรีนิยมมีความเห็นว่า ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรม สิ่งที่เกิดขึ้นจากความไม่เป็นธรรมดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เมื่อสามารถพิสูจน์ได้ว่าการค้าประเวณีไม่จำเป็นจะต้องเกิด

จากระบบของสังคมที่ไม่มีความเท่าเทียมกันทางเพศเสมอไป แต่อาจเกิดขึ้นโดยสาเหตุอื่น เช่น ความต้องการที่จะปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศ ซึ่งผู้ซื้อบริการทางเพศจากโสเภณีอาจมองในทางยกย่องว่า โสเภณีเป็นผู้ที่มีประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือในเรื่องเพศต่อตนเอง และมิได้มองว่าโสเภณีเป็นผู้ที่มีคุณค่าของความเป็นมนุษย์ต่ำกว่าตนเองดังที่สตรีนิยมได้อ้างไว้ก็เป็นได้ จึงอาจกล่าวได้ว่ามีการค้าประเวณีในบางรูปแบบที่มิได้เกิดจากความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคม และการค้าประเวณีในรูปแบบนั้น จะเป็นการค้าประเวณีที่ไม่ผิดจริยธรรมตามข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยม

จากการศึกษาแนวคิดต่างๆทางจริยศาสตร์ เพื่อหาแนวทางในการตัดสินค่าทางจริยธรรมของการค้าประเวณี ผู้เขียนเห็นว่า การอ้างถึงความผิดทางจริยธรรมของการค้าประเวณีโดยใช้เหตุผลในเรื่องการกดขี่ทางเพศเป็นข้ออ้างที่ค่อนข้างยากที่จะทำการโต้แย้ง เพราะเป็นข้ออ้างที่มีพื้นฐานมาจากข้อเท็จจริงที่สามารถมองเห็นได้ กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่ว่า สังคมโดยส่วนมากแล้วจะเป็นสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการพิจารณาปัญหาจริยธรรมในเรื่องนี้โดยละเอียดแล้ว ก็พบว่า การค้าประเวณีในตัวของมันเองมิได้เป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม

ถ้าจะหันมาพิจารณาถึงส่วนที่ดีของการค้าประเวณี ก็จะเห็นว่า การค้าประเวณีมีลักษณะการทำงานที่เป็นอิสระ และสามารถยืดหยุ่นได้มากกว่าถ้าจะเปรียบเทียบกับการทำงานในอาชีพอื่นๆ เช่น การทำงานบ้านและงานเลี้ยงเด็ก ฯลฯ ทั้งนี้ การค้าประเวณีก็ยังเป็นสิ่งที่มีประโยชน์บางประการ คือ

1) มีความเป็นไปได้ในทางจิตวิทยาว่า การค้าประเวณีสามารถที่จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมในเรื่องการข่มขืนได้ ซึ่งบางคนอาจจะแย้งว่า ไม่มีหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเช่นนั้น
2) ช่วยแก้ปัญหาความยากจนของหญิงที่ต้องเลี้ยงตัวเอง โดยเฉพาะในสังคมที่มีช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน คนมีการ

ศึกษาสูงและคนมีการศึกษาต่ำ

3) ช่วยแก้ปัญหาความล้มเหลวของชีวิตครอบครัวที่มีสาเหตุจากการที่บางคนไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศจากคู่ของตนได้ ทั้งนี้ เงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งของการค้าประเวณี ก็คือ บุคคลที่มีส่วนร่วมอยู่ในกิจกรรมการค้าประเวณีจะต้องไม่มีพันธะในการสมรส หรือได้รับความยินยอมจากคู่สมรสเสียก่อน มิฉะนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณีนั้น จะต้องถือว่า เป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม เนื่องจากเป็นการละเมิดสัญญาของการสมรสประการหนึ่ง คือ การซื่อสัตย์ต่อกัน

เนื่องด้วยการแยกเรื่องที่เป็นสิ่งต้องห้ามตามความเชื่อที่มีสืบต่อกันมาแต่ดั้งเดิม กับเรื่องความผิดทางจริยธรรม มักจะเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ผู้เขียนคิดว่า ก่อนที่เราจะตัดสินว่า การกระทำใดเป็นเรื่องที่ผิดทางจริยธรรม เราควรจะแยกความเชื่อเก่าแก่ที่มีมาแต่เดิมออกไปก่อน แล้วจึงใช้เหตุผลเพื่อที่จะพิจารณาว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดทางจริยธรรมด้วยเหตุใด ในเรื่องของการค้าประเวณีนี้ ผู้เขียนเห็นว่า การที่มนุษย์มีชีวิตอยู่ในสภาพที่แตกต่างกันออกไป ทุกคนย่อมมีความต้องการที่จะดำเนินชีวิตของตนไปในวิถีทางที่คิดว่าดีที่สุดสำหรับตนเอง การตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพค้าประเวณีก็น่าจะหมายถึงทางเลือกที่ดีที่สุดที่มีอยู่ของบุคคลนั้น ซึ่งอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่น การอ้างว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดทางจริยธรรม เพราะเกิดขึ้นจากการที่รสเภณีตกอยู่ในสภาวะที่ไม่มีทางเลือก จึงเท่ากับว่าเป็นการบังคับให้ต้องหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณี มิใช่การอ้างเหตุผลที่ถูกต้อง ทั้งนี้ ในความเป็นจริง ทุกคนจะต้องตกอยู่ภายใต้สถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และจะต้องเลือกที่จะกระทำในบางสิ่งที่ตนคิดว่าจะนำมาซึ่งความพึงพอใจสูงสุด ไม่มีผู้ใดที่จะอยู่ในสภาพที่ว่างเปล่าและเป็นกลางอย่างแท้จริงได้ ผู้เขียนคิดว่า การค้าประเวณีหรือการขายบริการทางเพศเป็นกิจกรรมที่ปกติประเภทหนึ่งในสังคม

ซึ่งไม่แตกต่างจากการขายบริการประเภทอื่น เมื่อการค้าประเวณีมิได้เป็นอันตรายต่อผู้ใด และมิได้เป็นการเอาเปรียบของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง สิ่งที่ควรกระทำก็คือ การเปลี่ยนแปลงทรรศนคติของสังคมที่ทำให้การค้าประเวณีถูกประณามว่าเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม รวมทั้งปรับสภาพการทำงานของโสเภณีให้ดีขึ้น โดยมีกฎหมายคุ้มครองเช่นเดียวกับการใช้แรงงานหรือการประกอบการค้าประเภทอื่น

เนื่องด้วยในปัจจุบันนี้ การค้าประเวณีในบางแห่งยังเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่า สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้มีกฎหมายห้ามปรามการค้าประเวณีก็คือ อิทธิพลของการตัดสินค่าทางจริยธรรมที่มีต่อการค้าประเวณีของคนในสังคมที่มีความเชื่อถือสืบต่อกันมาว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งชั่วร้าย สิ่งที่ผู้เขียนจะขอเสนอให้ทำการศึกษาในขั้นต่อไปก็คือ ความสัมพันธ์ของเกณฑ์ตัดสินทางจริยธรรมและกฎหมาย เพื่อที่จะเป็นการพิจารณาว่า ความเชื่อในเรื่องจริยธรรมของคนในสังคมและกฎหมาย จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันเสมอไปในทุกกรณีหรือไม่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย